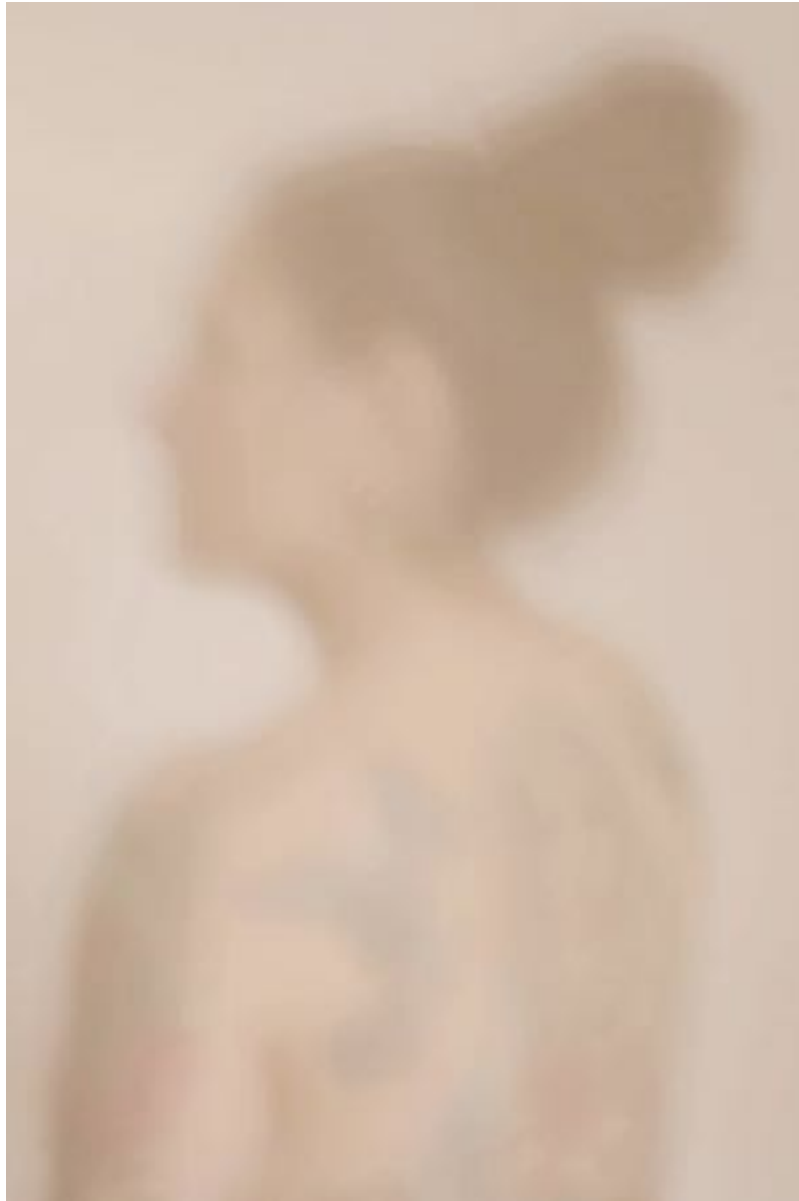


Maria



Maria: »Jeg har bygget noget op, som jeg er stolt af«

Maria har solgt sex i 14 år, og har været politisk aktiv i ti af dem. Sidste år blev det hele for meget.

34-årige Maria er gift, mor til to og spiller hockey i sin fritid. Hun engagerer sig frivilligt for at hjælpe gadepiger, og i 2004 overtog hun bordellet, hvor hun arbejder som domina.

Første gang, jeg møder hende, er ved et debatarrangement, hvor hun er blandt publikum. Det er fem måneder siden, at hun forklarede mig i telefonen, at jeg for hendes skyld gerne måtte være på bordellet, hvis kvinderne ville lukke mig ind.

Vil ikke skrives ud I efteråret mødtes vi til et interview, hvor hun fortalte fotografen, at hun var bekymret for, hvad vi ville skrive. Om vi ville se pigerne på bordellet, som de ser sig selv: Som selvstændige kvinder, der ikke har meget til fælles - ud over, at de tjener penge på mænds liderlighed og i nogles tilfælde på deres egen.

»Uanset, hvordan vi formulerer tingene, bliver vi misforstået«, siger hun til mig i telefonen, da jeg har sendt hende de færdige artikler.

De sidste tyve minutter har hun grædt, i afmagt. Maria har tidligere stået offentligt frem, og det har kostet hende veninder, der ikke længere vil ses sammen med hende, hendes mand har mistet sit job, hun har fået anonyme trusselsbreve og er blevet meldt til kommunen for svigt af sine børn. I februar sidste år gik hun ned med stress.

»Jeg ved bare, at folk kommer til at tro, at jeg er en eller anden alfons«, siger hun.

»Jeg har brugt årevis på at kæmpe for, at vi bliver behandlet på lige vilkår med alle andre. Jeg kan ikke mere«. Maria har i ni måneder døjet med stress, og jeg tilbyder at skrive hende ud af historien. Der er stille i et øjeblik. Maria snøfter. »Nej«.

Vil ikke være Bozz
Hvorfor ville du have dit eget bordel?

»Jeg havde fået barn nummer to, havde et almindeligt job, men ville gerne fortsætte med at arbejde som domina. Jeg manglede et sted, hvor jeg kunne leje mig ind engang imellem. Dengang kunne man kun være på en massageklinik, hvis man ville tage faste vagter, og det havde jeg ikke tid til. De to kvinder, der havde åbnet stedet her, ragede uklar med hinanden, og så fik jeg mulighed for at overtage det«.

Hvad laver du præcis?

»Jeg står for de månedlige indkøb og kontakten til web-bureauet, der laver hjemmesiden. Jeg videresender vores annoncer til Ekstra Bladet, bogfører selskabets indtægter og udgifter og har kontakten til revisor og selskabets advokat. Det tager en krig. Desuden arrangerer jeg møder med politikere for at forklare dem, hvorfor vi skal have de samme rettigheder som alle andre arbejdstagere og selvstændige«.

Hvad tjener du på at have huset?

»Ikke noget. For det første er det ikke mig, der ejer klinikken. Huset er oprettet som et anpartsselskab - det vil sige, at vi alle er medejere, og for tiden er der 21 anpartshavere. Jeg tegner kun selskabet udadtil«.

Men de andre kvinder opfatter dig som chefen.

»Ja, men det er ikke med min gode vilje. Det eneste, jeg har villet med huset, var at være uafhængig og selvstændig. Jeg hader, når de kalder mig for Bozz. Det startede som en joke til en julefrokost for nogle år siden. Jeg blev til Bozz og Jeanette til Skøge. Dét navn har jeg det også lidt svært ved, men hun siger jo selv, hun er stolt af det«.

Glad og stolt

Hvis du ikke tjener på huset, må I have et kæmpe overskud. Det beløb, pigerne betaler, løber op på omkring 100.000 kroner hver måned.

»Vi har også rigtig mange udgifter. Erhvervslejemålet her koster 20.000 kroner om måneden i leje, for udlejer ved godt, hvad lokalerne benyttes til. Vi betaler mere end en halv million for annoncering i Ekstra Bladet og på nettet hvert år. Så kommer der el, vand og varme oveni - vi har en vaskemaskine og en tørretumbler, der nærmest kører i døgndrift«.

»Der skal også være penge til alarm og overvågning, forsikring, hjemmesidedrift og alle mulige småting - vådservietter, stearinlys, nye lagner, håndklæder og den slags. Vi forsøger at have et månedligt overskud til vedligeholdelse på 5.000-7.000 kroner, fordi der altid er noget, der går i stykker. Sidste år fik vi eksempelvis smadret nogle vinduer af en flok rødde, og i år vil vi gerne have lavet et nyt badeværelse. Ofte melder en pige afbud på en vagt, og så skal den manglende indtægt også være dækket. Der er mange massageklinikker i København, hvor pigerne betaler mere for at benytte lokalerne«.

Hvad betyder bordellet for dig?

Jeg skal være ekstra artikuleret, før folk synes, at det, jeg siger, er okay. Uanset, hvad jeg gør, kan jeg ikke fjerne luderstigmaet

»Huset er jo ikke noget. Det er bare fire vægge. Det er menneskerne, der betyder noget. Det er Ida og Lilian, som jeg har kendt i mere end 15 år. Det er Sanne, som hentede mig, da jeg lå allermest med stress derhjemme, bed i gulvtæppet, og skreg, at jeg ikke kunne klare mere. Hun kørte mig ud i Kongens Have og sagde: 'kom, nu går vi lige en tur'. Altså, det er jo mit liv. Det er...altså...ja. Hvad skal jeg sige? Hold kæft, hvad der ikke er foregået her. Jeg tænker på huset med kæmpestor glæde. Jeg har bygget noget op, som jeg er rigtig, rigtig glad for og stolt af«.

Et almindeligt job ved siden af
Hvad er du stolt over?

»Jeg har sat mig ind i, hvordan man driver virksomhed, indberetter moms og laver regnskab, jeg er struktureret, jeg gør hvad jeg kan, og jeg føler, at jeg som borger bidrager til et samfund, der skal fungere. Jeg kommer fra en rigtig arbejderfamilie, hvor arbejde bliver set som noget, der bærer lønnen i sig selv. Man skal kunne stå på egne ben og bidrage til samfundet. Det føler jeg, at jeg gør. Jeg er en brik - en lille brik - men hvis den manglede, ville puslespillet ikke gå op«.

»Men jeg føler ikke, at jeg bliver behandlet som ligeværdig. Jeg skal hele tiden bevise mig. Nej, jeg er ikke narkoman. Nej, jeg er ikke blevet misbrugt af mine forældre, nej, jeg er ikke blevet voldtaget. Der er rigtig mange forhindringer, før folk kan se mig, som den jeg er. Jeg skal smile ekstra meget, før folk synes, jeg er flink. Jeg skal være ekstra artikuleret, før folk synes, at det, jeg siger, er okay. Uanset, hvad jeg gør, kan jeg ikke fjerne luderstigmaet«.

Ved din familie, hvad du laver?

»Ja. Min mand har vidst det nærmest lige fra starten. Min datter er teenager, og hun tager nogle gange med til SIO's (Sexarbejdernes Interesseorganisation, red.) demonstrationer. For hende handler det ikke om sexarbejderrettigheder, men om menneskerettigheder. Min søn er for lille til at få at vide, hvad jeg laver. Jeg kommer fra et katolskt hjem, men min mor har syet gardinerne her, og hun har været med til at male«.

Hvordan hænger det sammen?

»Hun har altid sagt, at hun jo ikke kan definere min lykke. Og hun kan se, at jeg ikke har ændret mig som person. Jeg er jo mig«.

Hvordan kan det være, at du gik ned med stress?

»Det hele kulminerede bare en dag. Jeg har et almindeligt job ved siden af, og jeg har været politisk aktiv i ti år. Siden jeg meldte mig ind i SIO i 2008, har jeg brugt utallige timer på at invitere politikere til møder og på besøg i huset, og jeg har skrevet debatindlæg. Dengang, debatten kørte på sit højeste, og man ikke engang vil ulejlige sig til at lytte til os, følte jeg mig så lille, lille, lille. Alting virkede bare forgæves«.

Rettigheder som alle andre

»Jeg sad og så 'Meningsmaskinen' på Lorry, og en af debattørerne siger: Lad os kriminalisere kunderne, og hvis det betyder, at prostituerede mister penge, så kan man jo give de der kvinder narkotika gratis. Så begyndte jeg bare at tude«.

»Jeg havde lige snakket med en af pigerne her fra huset, der var rigtig ked af det, fordi hendes eksmand var begyndt at true hende med at fortælle kommunen, at hun er sexarbejder. Og så tudede jeg bare. Den her kvinde, hun er en super mor, og jeg har mødt hendes børn... jeg tænkte: hvad skal hun give dem? Narkotika? Hvad bilder de sig ind?«

Hvad er det, du vil have?

»Det eneste, jeg beder om, er, at systemet behandler os ordentligt, at vi får de samme rettigheder som alle andre, og at politiet holder op med at køre rockermetoder på os. Jeg forventer ikke, at jeg kan gå ned ad Strøget med oprejst pande om nogle år, og at folk så siger: nå, du er sexarbejder? Nej, hvor er det flot, og du er selvstændig oven i købet. Folk må gerne synes, at det er moralsk forkasteligt, men jeg føler mig ansvarlig for, at de forhold, kvinderne her arbejder under, ikke bliver dårligere«.

Jeg tænker på huset med kæmpestor glæde

Hvordan ser det ud med de konkrete arbejdsforhold på bordellet? Så vidt jeg ved, er der to-tre kvinder, som ryger hash på arbejde, og jeg har hørt rygter om en, der tager andre stoffer. Er det noget, du vil gribe ind over for?

»Jeg har ikke hørt, at der skulle være hårde stoffer i huset her. Folk kender min holdning: finder jeg ud af det, bliver det politianmeldt. Jeg ved godt, at der er nogle af pigerne, som kan finde på at ryge et par hvæs på vej til fyraften. Så længe de ikke er påvirket på arbejde, generer det mig ikke«.

»Jeg har også hørt, at en af telefondamerne ryger, og det er egentlig ikke acceptabelt. Men det er en svær balance, hvis de to piger, hun sidder sammen med, ikke synes, at det er et problem. Det er jo deres vagt - de betaler for at være her, og de betaler telefondamen. Jeg vil grundlæggende gerne gøre noget ved den slags, men når jeg foreslår at tage en snak med pågældende, så siger de andre: jamen, du må endelig ikke sige, at du har det fra mig«.

Får først hjælp når man stopper

Hvad, hvis en af kvinderne ikke har det så godt. Er det så hendes eget ansvar at finde ud af, om hun skal fortsætte med jobbet? »Det er virkelig svært. Min erfaring er, at det, som går mine kolleger mest på, er hele tiden at skulle lyve om deres arbejde og finde på historier til familie, venner og børn. Som kollegaer har vi et ansvar over for hinanden, hvis vi ser, at der er en, der fungerer dårligt - men vi kan ikke bare smide hende på gaden. Nu har du det dårligt, farvel og tak. Kom tilbage, når du har det godt igen«.

»Vi er nødt til at yde støtte, og det er dér, hjælpeorganisationerne burde træde til. Hvis de gad samarbejde, uden at stemple alle os, der ikke har noget imod vores job, som elitære og egoistiske, ville vi også have lyst til at henvende os og sige: Vi har faktisk en kollega her, som har det skidt. Vi mangler et sted, der er fuldstændig apolitisk og uden religiøse dagsordener«.

Kan I ikke bruge statens tilbud, Kompetencecenter Prostitution?

»Den ene gang, de er dukket op her, har de talt til os, som om vi var ofre. Dér kan man få hjælp, når man vil stoppe i branchen. Vi gider ikke tales ned til, men her er nogle kvinder, der kunne bruge hjælp med helt konkrete problemer«.

»Hvis du henvender dig på kommunen og siger, jeg bliver boligløs om tre måneder, og jeg er sexarbejder, så bliver dit problem altid, at du er sexarbejder, og så får du ikke ordentlig hjælp, før du er stoppet med det. Det oplever vi gang på gang. Vi mangler et frirum til at sige, hvad vi har brug for«.